

Συμβούλιο της Επικρατείας: 2447/1982 (Τμ. Α')

Πηγή: ΕΔΚΑ ΚΔ' 1982, σελ.659

Περίληψη: Επί βιαίου συμβάντος, κατά την εκτέλεσιν της εργασίας ή εξ αφορμής αυτής και ελλείψει οιοδήποτε χρόνου ασφαλίσεως εις το ΙΚΑ, ο ησφαλισμένος δικαιούται ασφαλ. παροχών. Επομένως δεν ερευνάται ο χαρακτήρας, ως κυρίας ή μη, εξηρημένης εργασίας, καθ'ην συνέβη το ατύχημα, εν σχέσει με άλλην προηγουμένην απασχόλησιν.

Απόφαση Δικαστηρίου

Πρόεδρος: κ. Γ. ΣΚΟΥΡΤΣΗΣ

Εισηγητής: κ. ΣΠ. ΚΑΡΑΛΗΣ

Δικηγόρος: Α. Λιντερμάγιερ

Επειδή, δια της αιτήσεως ταύτης, ζητείται η αναίρεσις της υπ'αριθ. 65/1981 αποφάσεως του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Λαρίσης (Τριμελές Μεταβατικών Πτολεμαΐδας) δια της οποίας, γενομένης δεκτής προσφυγής του ήδη αναιρεσίβλητου Ιδρύματος Κοινωνικών Ασφαλίσεων, ηκυρώθη η υπ'αριθ. 32 Συν. 8^η από 27^{ης} Φεβρουαρίου 1980 απόφασις της Τοπικής Διοικητικής Επιτροπής του Υποκ/τος ΙΚΑ Πτολεμαΐδας. Δια της αποφάσεως ταύτης, εγένετο δεκτή ένστασις της ήδη αναιρεσειούσης κατά της υπ'αριθ. 3167 από 24^{ης} Ιανουαρίου 1979 αποφάσεως του Δ/ντού του ως άνω υποκ/τος ΙΚΑ, δια της οποίας απερρίφθη η υπό της αιτούσης υποβληθείσα δήλωσις περί χαρακτηρισμού του εις τον σύζυγον αυτής επισυμβάντος ατυχήματος ως εργατικού τοιούτου.

Επειδή η ως άνω αίτησις, εμπροθέσμως και κατά τα λοιπά τύποις παραδεκτώς ασκηθείσα, είναι ερευνητέα ως προς το νόμω βάσιμον του δι' αυτής προβαλλομένου λόγου αναίρέσεως.

Επειδή, κατά μεν τη διάταξιν της παρ. 1 του άρθρου 2 του αν.ν. 1846/1951 (φ. 179), ως αύτη ετροποποιήθη υπό του άρθρου 2 παρ.1 του ν. 4476/1965 (φ. 103) εις την ασφάλισιν του ΙΚΑ υπάγονται υποχρεωτικώς και αυτού δικαίως "τα πρόσωπα, τα οποία εντός των ορίων της χώρας παρέχουν κατά κύριον επάγγελμα εξηρημένην εργασίαν έναντι αμοιβής....". Η έννοια

του κυρίου επαγγέλματος δεν αποκλείει την ασφάλισιν προσώπου με μειωμένην απασχόλησιν, εφ' όσον δεν έχουν άλλην κυρίαν πηγήν βιοπορισμού. Επί δυσχερούς διακρίσεως εξηρημένης ή μη εργασίας ή του κυρίου ή μη επαγγέλματος προσώπου τινος, τούτο θεωρείται υπαγόμενον εις την ασφάλισιν". Κατά δε την παρ.1 του άρθρου 34 του αυτού αν.ν. 1846/1951 "δια την χορήγησιν των παροχών της ασφαλίσεως, δεν απαιτείται η συμπλήρωσις των καθοριζομένων εν άρθροις 28, 31, 32 και 35 ημερών εργασίας, εάν το γεγονός, το θεμελιούν το εις παροχάς δικαίωμα, οφείλεται εις βίαιον συμβάν ή επαγγελματικήν ασθένειαν".

Επειδή, εκ του συνδυασμού των ανωτέρω διατάξεων, ερμηνευομένων και εν όψει του δι' αυτών επιδιωκομένου σκοπού, προκύπτει ότι οσάκις το γεγονός, το θεμελιούν το εις ασφαλιστικήν παροχήν δικαίωμα, οφείλεται εις βίαιον συμβάν, επελθόν κατά την εκτέλεσιν της εργασίας ή εξ αφορμής τούτης, δεν απαιτείται, ως αναγκαία προϋπόθεσις, η συμπλήρωσις αριθμού τινός ημερών εργασίας εις την ασφάλισιν του Ιδρύματος. Επομένως, προκειμένης χορηγήσεως ασφαλιστικής παροχής εξ εργατικού ατύχηματος, δεν ερευνάται υπό των αρμοδίων οργάνων ο χαρακτήρ της προσφερθείσης εξηρημένης εργασίας, κατά την διάρκειαν ή εξ αφορμής της οποίας επήλθε το ατύχημα, ως κυρίας ή ου εν σχέσει προς άλλην προηγουμένην απασχόλησιν, εφ' όσον και εν ελλείψει οιουδήποτε χρόνου ασφαλίσεως εις το ΙΚΑ, ο υποστάς εργατικόν ατύχημα δικαιούται των εκ της αιτίας ταύτης ασφαλιστικών παροχών (ΣΤΕ 673/1977, 1809/1981).

Επειδή, εν προκειμένω, δια της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως εγένετο δεκτόν ότι ο σύζυγος της αιτούσης πλην της υπ' αυτού καλλιιεργείας αγρών, ειργάζετο παραλλήλως ως εργάτης εις τας επιχειρήσεις των αδελφών "Σ" (αμμωρυχεία, πλυντήρια, χωματοουργικά εργασίαι πραγματοποιιών 70 έως 75 ημερομίσθια ετησίως μηδόλως ασφαλισθείς δια την εργασίαν του ταύτην. Ούτος εργαζόμενος την 5^η Μαΐου 1979 δια την κατεδάφισιν οικίας εις την Πτολεμαΐδα υπέστη θανατηφόρον ατύχημα. Η χήρα του ανωτέρω, ητήσατο τον χαρακτηρισμόν του ατύχηματος ως εργατικού, το αίτημα όμως τούτο απερρίφθη δια της υπ' αριθ. 3167 από 24^{ης} Ιανουαρίου 1979 αποφάσεως του Δ/ντού του Υπ/τος ΙΚΑ Πτολεμαΐδας επί τη αιτιολογία ότι ο ειρημένος δεν παρείχεν εξηρημένην εργασίαν κατά κύριον επάγγελμα. Δια της υπ' αριθ. 32 Συν. 8^η από 28^{ης} Φεβρουαρίου 1980 αποφάσεως της Τοπικής Διοικητικής

Επιτροπής του ειρημένου Υποκ/τος, το ατύχημα εχαρακτηρίσθη ως εργατικόν υπαγόμενον εις την ασφάλισιν του ΙΚΑ. Το δικάσαν δικαστήριο, επιληφθέν της προσφυγής του ΙΚΑ κατά της ως άνω αποφάσεως της Τοπικής Διοικητικής Επιτροπής, έκρινεν ότι ο εν λόγω δεν ηδύνατο να υπαχθή εις την ασφάλισιν του ΙΚΑ συμφώνως προς τας διατάξεις του άρθρου 2 παρ.1 εδ. α' του αν.ν. 1846/1951 (άρθρ. 2 παρ.1 του ν. 4476/1965) διότι, τόσον κατά το έτος 1979, όσο και κατά τα προηγούμενα έτη, ήτο κατά κύριον επάγγελμα γεωργός, το δε εκ της καλλιεργείας της γης εισόδημα αυτού ανερχόμενον εις 70.000 δρχ. αποτελεί την κυρίαν πηγήν βιοπορισμού του, της λοιπής εργασίας του ούσης περιωρισμένης ήτοι συνιστώσης απασχόλησιν 2 έως 2 1/2 μηνών ετησίως με εισόδημα εκ δραχμών 40-50 χιλιάδων, μη στοιχειοθετούσης κατά νόμον την έννοιαν του κυρίου βιοποριστικού επαγγέλματος. Ούτω, το δικαστήριο απεφήνατο, ότι, κατά την ημέραν του ατυχήματος ο σύζυγος της αιτούσης δεν υπήγετο εις την ασφάλισιν του ΙΚΑ, καθ' όσον δεν παρείχεν εξηρητημένην εργασίαν κατά κύριον επάγγελμα. Πλην, η απόφασις αύτη του διοικητικού πρωτοδικείου, δια της οποίας δεν έτυχεν εφαρμογής αι εν τη προηγούμενη σκέψει διατάξεις των άρθρων 2 παρ.1 και 34 παρ.1 του αν.ν. 1846/1951 υπό την προεκτεθείσαν έννοιαν αυτών κατά την οποίαν δεν ερευνάται ο χαρακτήρ της παρασχεθείσης εργασίας κατά την διάρκειαν ή εξ αφορμής της οποίας επήλθε το ατύχημα, ως κυρίας ή μη εν σχέσει προς ετέραν προηγούμενην απασχόλησιν, είναι αναιρετέα, δια παράβασιν του νόμου, κατά τα βασίμως δια της υπό κρίσιν αιτήσεως προβαλλόμενα.

Επειδή, όθεν, δεκτής καθισταμένης της αιτήσεως ταύτης και αναιρουμένης της προσβαλλομένης αποφάσεως, η υπόθεσις δέον όπως παραπεμφθή εις το δικάσαν δικαστήριο προς νέαν κατά την ουσίαν κρίσιν αυτής.